

רעפ 4098/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 4098/24

כבוד השופט י' אלרון

לפני:

פלוני

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-ע"פ 5224-02-24 מיום 18.4.2023 שניתן על ידי השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן

עו"ד

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן) ב-ע"פ 5224-02-24 מיום 18.4.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (השופטת נ' הרצמן אבי-יצחק) ב-ת"פ 21965-07-22 מימים 18.1.2024 ו-28.1.2024, בהתאמה.

2. בתמציתית יתואר כי על פי כתב האישום, המבקש נהג לתקוף את מי שהייתה זוגתו (להלן: המתלוננת), בין היתר, בכך שהיה חונק אותה ומכה אותה באגרופים. כמו כן, המבקש נהג לתקוף את בנם המשותף, שהיה כבן 5 שנים, בכך שהיה סוטר לו ומושך אותו באוזנו. בגין מעשיו, יוחסו למבקש עבירות של תקיפה סתם של בן זוג (מספר אירועים) לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי (מספר אירועים) לפי סעיף 382(ב) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בבן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק.

3. בתום ניהול הליך הוכחות, המבקש הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וכן בביצוע שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק ועבירת היזק לרכוש בזדון לפי סעיף 452 לחוק, וזאת מכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. הרשעת המבקש נסמכה בעיקרה על התרשמות בית משפט השלום "מהאותנטיות והכנות של המתלוננת כאשר תיארה את הסבל שעברה

בחייה המשותפים עם הנאשם [המבקש - י' א']"; כאשר מנגד גרסת המבקש נמצאה כלא מהימנה ועמוסה "בסתירות ופרכות". לצד זאת, צוינה בהכרעת הדין הסתייגות ביחס למועד שבו החלו התקיפות מצד המבקש. בגין הרשעתו, בית משפט השלום גזר על המבקש עונש של 32 חודשי מאסר בפועל, וכן הפעיל מאסר על תנאי בן 5 חודשים מהליך קודם, כך שסך הכול נקבע כי עליו לרצות 37 חודשי מאסר בפועל. כן נגזרה על המבקש ענישה נלווית. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי כלפי הכרעת הדין וגזר הדין נדחה על שני ראשיו, ומכאן הבקשה שלפניי.

4. המבקש השיג בהרחבה רבה הן על הרשעתו, הן על חומרת העונש שנגזר עליו. בכלל זאת, נטען כי בית משפט השלום התעלם מ"סתירות" בעדות המתלוננת, וכי הוא שגה משהחליט לקבל את הודעותיה במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. לכך הוספו טענות רבות ביחס לאופן שבו נבחנו יתר העדויות על ידי בית משפט השלום. לבסוף, המבקש טען כי העונש שנגזר עליו מחמיר עמו יתר על המידה ובאופן הסוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת.

5. דין הבקשה להידחות. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו אופי עקרוני, הן ממוקדות בענייני הפרטני, וביישומם של כללים מושרשים על הנסיבות הקונקרטיות של המקרה. אף לא מצאתי כי מתעורר בענייני חשש לקיומו של עיוות דין. רוב ככול טענותיו המופנות כלפי הרשעתו מבקשות להשיג על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, אלא שכלל ידוע הוא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים מעין אלו, לא כל שכן במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 72/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (16.4.2024)). המקרה דנן אינו מגלה כל טעם לחרוג מכלל זה.

גם בערעור המבקש על חומרת העונש לא מצאתי ממש. לא אחת עמדתי על חומרתן של עבירות אלימות, בייחוד כשאלו נעשות בתוך המשפחה, ועל הצורך לנקוט נגד מבצעייהן ביד קשה ובענישה מרתיעה (ראו למשל: רע"פ 2503/24 נחימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (28.3.2024)). בראי זאת, ועל אחת כמה וכמה בהינתן הרשעתו הקודמת של המבקש בעבירת אלימות כלפי המתלוננת - עניינו אינו בא בגדר המקרים שבהם יתערב בית משפט זה (רע"פ 2782/24 מחפוז נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (3.4.2024)).

6. לנוכח האמור, לא קמה עילה בענייני של המבקש למתן רשות ערעור (רע"פ 7901/23 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.4.2024)) ועל כן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשפ"ד (15.7.2024).

ש ו פ ט

עמוד 2
